

ČAROVNÁ GULE

Bronislava Najvirtová, 6. A

V rukách držím čarovnú guľu a so zatajeným dychom sledujem dianie vo svete. Jedno oko sa mi smeje, druhé plače. Prečo? Nuž s mojimi očami je to presne tak, ako s obrazom v guľi.

Na jednej strane vidím šťastné deti s plnými bruškami a slušne zaodeté, na strane druhej vytreštené oči chudoby. Obrazy bohatstva a chudoby sa miešajú v mojej čarovnej guľi. Niekde prehýbajúce sa stoly pod ťarchou dobrôt, inde prázdne misy. Tu smiech a tam plač. Tu radosť, tam smútok. Prečo, prečo, prečo??? Tá nerovnosť ma privádza do zúfalstva.

Na chvíľu odložím guľu, pozerám sa z balkóna nášho bytu. Pred sebou mám reálny svet. Neďaleko pri chodníku sú odpadkové koše. Sú preplnené, až sa z nich sype. Okolo sa povaľujú zvyšky chleba. Tmolia sa tam malé počerné deti. Berú do rúk vyhodенý chlieb a delia si ho medzi sebou. Zamyslela som sa. Som v realite a či snívam, alebo som zase v guľi? Prenášam sa do obdobia Čenkovej detí. Vtedy som ešte nežila, ale kniha Fraňa Kráľa ma dostala. V tom období tiež bolo hojnosti aj chudoby viac ako dost. Páni sa zabávali v tatranských hoteloch, od radosti sa ohadzovali kuracími stehnami a Čenkovej deti čakali večer mamu s kostičkami z odpadkových košov.

Už je to raz tak. Niektorí plytvajú potravinami, iní ich vyhrabávajú z kontajnerov. Dúfam, že raz príde doba a nebude to trvať dlho, že budeme môcť oficiálne pri dodržaní všetkých hygienických predpisov prebytočné jedlo darovať tým, ktorí si ho nemôžu z rôznych dôvodov zabezpečiť. Len je potrebná vôľa a ochota nás všetkých. Tak sa to predsa robí aj s ošatením. Nepotrebuješ? Daj do zberného koša a pomôž.

Aj v našej kuchyni sa občas niečo zvýši. A ja veľmi rada zbytkami jedla kŕmim ryby na Turzove. Je to radosť i zábava. Je mi ľúto aj hladných túlavých mačiatok, ktorým dám čo-to pod zub. Ale najviac mi je ľúto hladných detí. Preto sa nesmie jedlo vyhadzovať, ale posunúť ho tam, kde je potrebné. Ktovie, koľko šťastia a úsmevov by pribudlo na našej krásnej Zemi?

Znova beriem čarovnú guľu do svojich rúk. Vlastne ani nie je čarovná, lebo nerobí čary. Potrasiem ňou a predsa ... Všetky farby sa pomiešali a pomaly sa zlievajú do jedného veľkého úsmevu ľudí na celom svete. Žeby zázrak? Nie. V rukách držím obyčajné snežítka. Zázraky sa nedejú. Je to na nás všetkých, aby sme šetrili, neplytvali potravinami a zamysleli sa nad pomocou iným. Raz, keď potrasiem guľou, budú sa smiať moje obe oči aj oči všetkých detí na svete.